

Arrest

nr. 106157 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 juni 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2013 om 10.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vanessa Hermans loco Eline Batsleer die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 oktober 2012. Op dezelfde dag wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen beide beslissingen dient verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 99 700 op 25 maart 2013 de beroepen verwerpt.

Op 13 mei 2013 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden door de correctionele rechtbank te Brugge. Van 8 december 2012 tot 14 juni 2013 verblijft verzoekende partij in de gevangenis te Brugge.

Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, G.V., adviseur, wordt aan de persoon die verklaart zich A. O. of A. C. te noemen, geboren te Warri op 17,10,1978, en welke verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjecho, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
+ artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid*

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 13.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden.*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjecho, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

*-kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken
-gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevorming; bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

-Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
-Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene op 13.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Met betrekking tot de beslissing tot vasthouding is de vordering derhalve onontvankelijk.

2.2 Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen een exceptie wegens gebrek aan belang opwerpt om reden van ‘gebonden bevoegdheid’ en ‘herhaald bevel’ dient de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissing een inreisverbod bevat dat nog niet eerder verstrekt werd en verzoekende partij heeft dan ook een belang om dit aan te vechten. De bestreden beslissing betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod *prima facie* ernstig is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel geschorst te worden. Derhalve noodzaakt dit een *prima facie* onderzoek van de middelen.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval

door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indien binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld.

Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij dertien dagen heeft gewacht alvorens een vordering in te leiden en daarvoor geen enkele rechtvaardiging voor haar getalm heeft verstrekt in haar verzoekschrift.

In casu had verzoekende partij diligenter kunnen optreden door onderhavige vordering sneller in te dienen. Echter, verzoekende partij beroept zich op onder meer artikel 2 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grieven die verzoekende partij in het kader van het EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat verzoekende partij zou nagelaten hebben diligenter te handelen, daar waar verzoekende partij nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

In het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 5 en 8 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-verdrag.

Verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht is geschonden nu verwerende partij uit het loutere feit van de veroordeling af leidt dat er op heden nog een ernstig en actueel risico aanwezig zou zijn voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekende partij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Verwerende partij verwijst ook naar de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet en laat de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar. De feitelijke gegevens waarom verweerder meent toepassing te moeten maken van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet worden eveneens duidelijk vermeld.

Verzoekende partij betwist het determinerend motief, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten niet.

De Raad stelt vast dat artikel 7, eerste lid, 3° de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid geeft een bevel om het grondgebied te verlaten te geven wanneer de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet omschreven vreemdeling "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden*" en stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een veroordeling voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. Verzoekende partij die voor deze feiten werd veroordeeld op 13 mei 2013 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, betwist dit niet. Verzoekende partij maakt derhalve geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris

op grond van voormelde beoordeling niet tot het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kon besluiten en benadrukt nogmaals dat verzoekende partij bezwaarlijk het motief, met name een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering, van de bestreden beslissing kan betwisten. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat “*het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde.*” Verzoekende partij maakt met haar betoog dat uit de veroordeling niet kan worden afgeleid dat zij heden nog een ernstig risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er, gelet op de aard van de feiten, met name het winstgevende karakter van het misdadig gedrag, een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Waar verzoekende partij het met deze beoordeling niet eens is, wijst de Raad verzoekende partij erop dat deze beschouwingen de opportuniteit van de bestreden beslissing betreffen. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekende partij meent vervolgens dat haar “*recht op leven*” en “*recht op vrijheid en veiligheid*” wordt geschonden en verwijst naar bijgevoegde stukken, met name een persbericht en een rapport van Amnesty International.

Daar waar verzoekende partij verwacht dat de bestreden beslissing motiveert in het licht van artikel 2 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 2 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt op een schending van haar recht op leven. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs. (cfr. arrest EHRM, Y.t. Rusland, 4 december 2008, geciteerd in TVR, 2009, nr.2, p.156). Verzoekende partij toont met de loutere verwijzing naar een persbericht en een rapport betreffende de algemene situatie in Nigeria geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan. Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Artikel 5 EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

In de mate verzoekende partij kritiek heeft op het feit dat zij wordt vastgehouden en voorhoudt dat artikel 5 van het EVRM is geschonden, wijst de Raad erop dat wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. In de mate dat verzoekende partij doelt op een gevangenisstraf in haar land van herkomst laat zij na aan te tonen met een begin van bewijs en met concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, dat zij, bij een repatriëring naar Nigeria, het vervolg van haar gevangenisstraf zal moeten uitzitten of om een andere reden zal worden vastgehouden. Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekende partij betoogt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden nu haar “*recht op verblijf in België*” wordt ontzegd en zij haar vrouw en kinderen niet langer kan zien. Zij stelt dat zij destijds traditioneel gehuwd is in Nigeria en dat uit dit huwelijk vier kinderen zijn geboren. Het gezin woont in Oostende. Verzoekende partij merkt ook op dat zij sinds vier jaar in België leeft en sociale en affectieve

banden heeft gesmeed. De inbreuk op haar privé- en gezinsleven dient te worden beschouwd als zijnde niet "redelijkerwijze evenredig" met het nagestreefde doel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover de verzoekende partij van mening is dat uit het voorgaande volgt dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan, kan zij niet worden gevolgd. Het volstaat dat de administratie dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsverplichting.

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het haar ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing die heeft geschonden.

Het betoog van verzoekende partij is beperkt tot een loutere bewering dat zij samenleeft met mevrouw F.K. met wie zij traditioneel gehuwd is in Nigeria en dat er uit dit huwelijk vier kinderen zijn geboren. Verzoekende partij voegt geen stukken bij om haar beweringen te staven. Zij brengt geen concrete elementen bij die kunnen aantonen dat zij met haar beweerde vriendin en haar beweerde kinderen een dermate hechte band heeft dat deze situatie een gezinsleven zou uitmaken dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De loutere verklaring dat zij een relatie heeft met mevrouw F.K. en dat zij samen vier kinderen hebben, biedt geen afdoende bewijs van de affectieve band tussen de verzoekende partij en haar partner, noch van de biologische afstammingsband tussen verzoekende partij en haar beweerde kinderen, te meer nu deze verklaring niet wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Verwerende partij benadrukt in de nota met opmerkingen dat de vier kinderen tot op heden niet erkend zijn door verzoekende partij en zij heeft, buiten een regularisatieaanvraag, tot op heden niets ondernomen om bij de Nigeriaanse ambassade de nodige documenten op te vragen. *In casu* is er *prima facie* geen familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven, dient de Raad op te merken dat in dat geval moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en aldus illegaal verblijft op Belgisch grondgebied. Waar verzoekende partij meent dat haar "*recht op verblijf in België*" wordt ontzegd, mist haar betoog feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partij wijst op haar verblijf in België sinds vier jaar en de kinderen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat haar verblijf al die tijd precair was en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 31 oktober 2012. Verzoekende partij wist dat haar verblijf precair was en dat het risico bestond dat zij het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België tijdens de duur van haar relatie, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner en kinderen in haar land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. Gelet op het illegaal verblijf van verzoekende partij tijdens de duur van haar relatie, en de andere in de bestreden beslissing aangehaalde feitelijke overwegingen waaronder de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten en waaraan zij geen gevolg heeft gegeven, kan in deze omstandigheden op het eerste zicht geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen vanwege haar vrouw en kinderen. Aangezien geen inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekende partij wordt aangetoond is de bestreden beslissing "*redelijkerwijze evenredig*" met het nagestreefde doel. Verzoekende partij toont aldus evenmin *prima facie* aan dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze is genomen.

Waar verzoekende partij artikel 10 van het (oude) EG-Verdrag (dat is vervangen door Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU)) geschonden acht merkt de Raad op dat zij niet in het minst aannemelijk maakt dat de bepalingen van het verdrag van toepassing zijn in haar geval. Zij is geen burger van de Unie. Het derde middel mist elke grondslag en is bijgevolg niet ernstig.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting 28 juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

N. MOONEN